



Arrest

nr. 101 249 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Qender (gemeente Fier) en bent u Albanees staatsburger. In de jaren 1990 vestigde u zich in Griekenland. U had er een werkvergunning die u af en toe moest vernieuwen. Uw broer S. (...) bleef in Fier achter. Zijn twee dochters huwden met mannen van de families M. (...) en L. (...). Op een dag vertelden zijn dochters hem dat hun mannen hen als prostituee naar Italië wilden sturen. Uw broer ontvlamde in razernij, nam zijn wapen en schoot drie familieleden van de M. (...)s en de L. (...)s dood. Hij verwondde tevens vier anderen. Daarop pleegde hij zelfmoord. Toen de politie en verschillende media ter plaatse kwamen, was uw schoonvader hierbij aanwezig. Zo hoorde hij hoogst persoonlijk dat de M. (...)s en de L. (...)s hardop aan de politie zeiden dat ze bloedwraak wilden nemen. Twee weken later werd dat in zijn bijzijn herhaald. Alle mannelijke leden van de familie liepen hierbij gevaar. In de daaropvolgende jaren werden de

dreigementen niet in daden omgezet. Bijna al uw familieleden verbleven immers in Griekenland en uw enige broer die nog in Albanië achterbleef werd door zijn schoonfamilie beschermd. Zo'n twee jaar na het incident ondernam uw schoonvader met een aantal dorpelingen een vergeefse verzoeningspoging. Sindsdien werden er geen verzoeningspogingen meer ondernomen. Op een dag zag u twee familieleden van de L. (...)’s en de M. (...)’s in Griekenland. U verwittigde daarop de Griekse politie, die ter plaatse kwam en die u, in het bijzijn van uw echtgenote, zei dat, indien de families u werkelijk problemen zouden veroorzaken, u haar altijd opnieuw mocht contacteren. In 2012 werd uw zoon opgenomen in een ziekenhuis in Athene met verlamningsverschijnselen. Hij bleef maandenlang in het ziekenhuis. Tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis vernam u via een vroegere buur uit Qender, P. (...), en via de tante van uw echtgenote dat de families met wie u in een vendetta verwickeld bent te weten waren gekomen dat uw zoon in het ziekenhuis verblijft. Uit schrik haalde u uw zoon uit het ziekenhuis en organiseerde u uw vertrek naar België. Op 28 december 2012 vroeg u samen met uw echtgenote en uw meerderjarige kinderen N. (...) (O.V. 7.632.117) en E. (...) (O.V. 7.632.114) in België asiel aan. U verklaarde niet naar Albanië terug te keren uit schrik voor de families met wie u in een bloedwraakzaak verwickeld bent, temeer daar deze families u zelfs in Griekenland hadden gevonden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw twee Albanese paspoorten, uitgereikt op 21 februari 2005 en 2 oktober 2012; de paspoorten van uw minderjarige kinderen; een attest ter staving van uw gezinssamenstelling, uitgereikt op 23 november 2012; de Griekse aanvraagformulieren voor een verblijfsvergunning voor u en uw minderjarige kinderen, d.d. 4 november 2009 en 4 december 2009; een gescheurd en onvolledig krantenartikel over de door uw broer gepleegde moorden – in het krantenartikel wordt de naam van uw broer verkeerdelijk als S. (...) geschreven –; een attest van de voorzitter van de Romagemeenschap van Qender waarin hij jullie problemen bevestigt; en uw zoon A. (...)’s ontslagbrief uit het ziekenhuis, d.d. 21 december 2012.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de door u beweerde familieband met S. H. (...). U legde weliswaar een onvolledig krantenknipsel neer. Hieruit blijkt evenwel dat ene S. H. (...) de moorden heeft gepleegd. Volgens u ging het om een fout. Gezien hierdoor getwijfeld kon worden aan uw beweerde familieband met de moordenaar, werden aan u bijkomende bewijsstukken gevraagd. Zo werd u onder meer de overlijdensakte van uw broer gevraagd. U kreeg hiervoor vijf kalenderdagen de tijd. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze documenten vooralsnog niet heeft neergelegd, noch dat u een plausible uitleg heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij alle documenten en elementen neerlegt die enigszins verband houden met zijn asielrelaas. Gezien u uw band met S. (...) (of S. (...)) H. (...) niet aannemelijk heeft gemaakt, komt tevens de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de bloedvete naar aanleiding van de moorden gepleegd door S. (...) (of S. (...)) H. (...) op de helling te staan.

Dit blijkt tevens uit het feit dat er twee ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote slopen die de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde bloedwraakzaak verder ondermijnen. U verklaarde dat uw schoonvader u verteld had dat hij in Fier aanwezig was toen uw broer de moorden pleegde. Hij hoorde de families L. (...) en M. (...) aan de toegesnelde politie zeggen dat ze bloedwraak verlangden. Twee weken later hebben ze deze boodschap in zijn bijzijn herhaald. Nog eens twee jaar later ondernam uw schoonvader samen met een aantal dorpelingen een vergeefse verzoeningspoging. Uw schoonvader vertelde u dit allemaal tijdens een persoonlijke ontmoeting tussen hem en u; uw echtgenote zat toen in de kamer ernaast (CGVS, p. 11-13; p. 15-16). Volgens uw echtgenote was haar vader – uw schoonvader – toen in Griekenland en ondernam hij nooit een verzoeningspoging. Uw echtgenote gaf ook aan dat u en uw schoonvader sinds het incident nooit meer met elkaar spraken, omdat uw schoonvader familiale banden heeft met de tegenpartij (CGVS echtgenote, p. 2; p. 4-5). Daarnaast beweerde u dat, nadat u leden van de familie L. (...) en van de familie M. (...) gezien had, u de Griekse politie contacteerde, dat de politie toen ter plaatse is gekomen en dat uw echtgenote ook met de politie gesproken heeft (CGVS, p. 15). Uw echtgenote zei evenwel nooit met de politie gesproken te hebben, noch met de Griekse, noch met de Albanese politie (CGVS echtgenote, p. 5). Jullie kinderen N. (...) en E. (...) gaven weliswaar aan dat uw echtgenote geheugenstoornissen heeft. Volgens N. (...) lijdt uw echtgenote aan Alzheimer (CGVS N. (...), p. 5; CGVS E. (...), p. 3). Deze uitleg voor bovenstaande (ernstige) tegenstrijdigheden is echter geenszins afdoende. Jullie hebben immers niet aannemelijk gemaakt dat uw echtgenote daadwerkelijk geheugenstoornissen heeft en aan Alzheimer lijdt. Uw zoon erkende in deze context dat zijn verklaring betreffende de ziekte van zijn moeder louter gebaseerd is op persoonlijke bevindingen; hij wist niet zeker of de ziekte al dan niet medisch werd vastgesteld. Daarop werden aan uw zoon en aan uw dochter medische attesten gevraagd ter staving van de door hen beweerde geheugenstoornissen van

hun moeder. Ze kregen hiervoor vier kalenderdagen de tijd. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat deze medische documenten vooralsnog, hoewel de termijn reeds verstreken is, niet neergelegd werden noch dat er een plausibele uitleg werd meegedeeld voor het nog steeds ontbreken ervan. Bovenstaande tegenstrijdigheden ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van de beweerde bloedwraakzaak.

Dat er aan de geloofwaardigheid van deze bloedwraakzaak getwijfeld kan worden, blijkt voorts uit jullie houding. Toen jullie gevraagd werden waarom jullie uiteindelijk in 2012 Griekenland verlieten, antwoordden jullie dat jullie vernomen hadden dat uw zieke zoon in het ziekenhuis door de families met wie jullie in een bloedwraakzaak verwikkeld zijn gelokaliseerd was en dat jullie hierdoor Griekenland hoogdringend moesten verlaten (CGVS, p. 7; CGVS N. (...), p. 5; CGVS E. (...), p. 4). Nochtans blijkt uit jullie verklaringen tevens dat jullie eerder al eens door beide families in Griekenland waren gelokaliseerd; toen contacteerden jullie de Griekse politie. N. (...) en E. (...) verklaarden dat ze toen geen vijftien jaar oud waren (CGVS, p. 15; CGVS N. (...), p. 6; CGVS E. (...), p. 4). Gezien N. (...) intussen al 23 jaar oud is, werden jullie minstens acht jaar geleden al in Griekenland gelokaliseerd. Dat jullie ondanks dat jullie vreesden door de families M. (...) en L. (...) vermoord te zullen worden en ondanks dat jullie al jaren in Griekenland gelokaliseerd werden, nog jarenlang in Griekenland bleven, ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en/of de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vrees. Jullie verklaarden weliswaar op te passen en vaak binnen Griekenland te verhuizen. Dat jullie een oplettende houding zouden aangenomen hebben, valt echter slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met jullie verklaringen waaruit blijkt dat jullie in Griekenland gewoon werkten en naar school gingen, dat jullie soms door de politie werden tegengehouden en dat jullie Grieks spreken. N. (...) voegde hieraan toe dat hij de Griekse gewoontes goed kende en dat hij Griekse vrienden en een Griekse vriendin had (CGVS N. (...), p. 2-4; p. 6-7; CGVS E. (...), p. 5). Hieruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat jullie in Griekenland een voorzichtig en teruggetrokken bestaan leidden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde bloedvete ernstig op de helling staat.

Zelfs al zou er aan de door jullie beweerde bloedvete geloof kunnen gehecht worden, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er voor u en uw familie in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt ernstige pogingen ondernomen te hebben om tot een verzoening met de families L. (...) en M. (...) te komen.

Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat uw schoonvader en enkele dorpelingen ongeveer twee jaar na de moorden een verzoeningspoging ondernamen (CGVS, p. 11-12; p. 16). Aan deze verzoeningspoging kan echter, zoals reeds aangehaald werd, geen geloof worden gehecht, gezien uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat uw schoonvader toen in Griekenland was en hij sinds de moorden nooit meer naar Albanië is teruggekeerd (CGVS echtgenote, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat jullie geen enkele andere verzoeningspoging ondernamen en dat jullie nooit verzoeningsorganisaties raadpleegden om jullie bij een eventueel verzoeningsproces bij te staan. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de vicieuze cirkel van vergeldingsmoorden in het kader van bloedwraak kan worden doorbroken door vergeving en het sluiten van een akkoord tussen de betrokken partijen, dat vaak wordt bereikt dankzij bemiddeling. De Kanun omschrijft de regels voor bemiddeling en voor beëindiging van het conflict, waarbij vooral vereist is dat tegenover de gemeenschap duidelijk is dat de eer van de familie van het slachtoffer hersteld werd. De bemiddeling wordt meestal geleid door een man die aanzien geniet binnen de gemeenschap, of door een bemiddelaar, die eventueel is aangesloten bij één van de verzoeningsorganisaties (NGO's) die actief bemiddelen bij gevallen van bloedwraak met vaak positieve resultaten.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u nooit een poging ondernam om bescherming te verkrijgen in Albanië. U wist verder niet of familieleden van u bij de politie klacht hadden ingediend naar aanleiding van de door de families M. (...) en L. (...) uitgesproken bloedvete. Wel wist u via uw schoonvader die toen aanwezig was dat beide families op de dag van de moorden aan de politie gezegd hadden dat ze bloedwraak wilden. De politie had naar aanleiding hiervan niets ondernomen (CGVS, p. 12-15). Naast het feit dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de families M. (...) en L. (...) daadwerkelijk aan de politie gezegd hebben dat ze bloedwraak wilden – u heeft immers, zoals hierboven reeds gebleken is, niet aannemelijk gemaakt dat uw schoonvader toen aanwezig was –, blijkt de door u geschetste houding van de politie – de politie zou niet gereageerd hebben op de bloedwraakdreiging – niet meteen te rijmen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Zo werd de strafwet in 2001 geamendeerd waardoor minimumstraffen werden voorzien, het dreigen met bloedwraak strafbaar werd gesteld met een boete of een gevangenisstraf tot 3 jaar, en moorden omwille van bloedwraak een verzwarende omstandigheid werd en er een minimumstraf van 25 jaar of levenslang voor werd vastgelegd. Ook werden er specifieke opleidingen gegeven aan het

politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het algemeen en specifiek in het kader van wraak en bloedwraak. Voor de aanpak van het vendettafenomeen wordt er samengewerkt op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. De Albanese overheid erkent het probleem en is bereid om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat hij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land. Gezien jullie noch serieuze verzoeningspogingen ondernamen, noch klacht indienden bij de Albanese politie naar aanleiding van de bloedwraakdreiging, heeft u dit evenwel niet aannemelijk gemaakt.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw jarenlange verblijf in Griekenland. Het onvolledige krantenknipsel bevestigt de gepleegde moorden. Het attest van de voorzitter van de plaatselijke Romagemeenschap betreft een gesolliciteerd document waarvan de objectieve bewijswaarde minimaal is. Deze documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat er getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste bloedwraakzaak naar aanleiding van deze moorden en dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u bij eventuele problemen in het kader van deze bloedvete, indien deze toch geloofwaardig zou zijn, niet of onvoldoende zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden. De medische ontslagbrief van uw zoon bevestigt ten slotte zijn medische problemen. Deze staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). Volledigheidshalve verwijst de Raad naar hetgeen eveneens is gesteld onder punt 2.2.6.2..

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing heeft genomen op basis van verkeerde motieven of onvolledige motieven. Aangaande het niet aannemelijk maken van haar familieband met S. H., geeft verzoekende partij aan dat zij duidelijk heeft gemaakt dat S. H. haar broer is. Het verschil in schrijfwijze in het artikel is volgens haar te verklaren door een schrijffout van de betrokken journalist. Verder stipt verzoekende partij aan dat zij wel degelijk de bewuste geboorteakte heeft overhandigd aan verwerende partij. Zij brengt opnieuw de kopie bij (bijlage 3 bij het verzoekschrift).

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing rekening heeft gehouden met de eerder naar voor gebrachte uitleg dat het om een schrijffout/vergissing gaat. Het opnieuw opwerpen van hetzelfde argument brengt dan ook geen soelaas. Waar verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk de “geboorteakte” heeft overhandigd, dient te worden vastgesteld dat zich in het administratief dossier geen dergelijk document bevindt. Betreft het – volgens verzoekende partij opnieuw – bijgebrachte document, merkt de Raad, zoals verzoekende partij dit eveneens heeft aangegeven in haar verzoekschrift, ten eerste op dat het een kopie betreft en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een element van de bestreden beslissing kunnen dragen. Het zijn de flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de onaannemelijke houding in Griekenland, gecombineerd met het niet kunnen aantonen van de familieband met de moordenaar, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondergraven.

2.2.5.1. Aangaande de opmerking dat verzoekende partij, noch haar kinderen, medische documenten hebben bijgebracht waaruit blijkt dat haar echtgenote effectief aan Alzheimer lijdt, hetgeen een verklaring zou kunnen zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, en zij evenmin een plausibele uitleg hebben gegeven voor het ontbreken van dergelijke documenten, verduidelijkt verzoekende partij dat het hier gaat om een geval van overmacht. Zij legt uit dat zij een vluchteling is die niet over inkomsten beschikt, zodat een betalende dokter geen optie was. De dokter van Fedasil waar haar vrouw naartoe wou gaan om het betreffende medisch certificaat te kunnen overhandigen was eerst afwezig door ziekte, vervolgens wegens “carnavalvakantie”. Pas bij de derde keer kon haar echtgenote het medisch attest in handen krijgen. Verzoekende partij is van mening dat deze vertraging haar niet kan worden verweten.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift verklaart, geen medisch attest heeft bijgebracht. De Raad herinnert eraan dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter

staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om een essentieel document gaat – verzoekende partij tracht immers aan te tonen dat haar vrouw effectief aan geheugenstoornissen lijdt, hetgeen een verschoningsgrond zou uitmaken voor de flagrante tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om een medisch attest neer te leggen. Verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift niet duidelijk waarom zij, hoewel zij aangeeft uiteindelijk wel te beschikken over het opgevraagde document, dit nog steeds niet voorlegt. De twee flagrante tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote, en die verder de geloofwaardigheid ondergraven van de beweerde bloedwraakzaak, blijven dan ook overeind.

2.2.6.1. Waar verwerende partij motiveert dat uit de houding van verzoekende partij en haar gezin eveneens kan worden afgeleid dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van de beweerde bloedwraakzaak, oppert verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nochtans duidelijk had aangegeven dat zij weliswaar in Griekenland woonde, maar dat zij steeds na zeven - acht maanden verhuisde om niet gevonden te worden door de familie van het slachtoffer. Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met deze verklaringen en zij betoogt dat verwerende partij hiermee de motiveringsplicht schendt. Zij kan immers niet nagaan op welke manier en tot welk besluit verwerende partij was gekomen indien die alle informatie waar zij over beschikte zou hebben betrokken bij haar beslissing, zo stelt verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij met dit door verzoekende partij aangereikte gegeven wel degelijk rekening heeft gehouden: *“Jullie verklaarden weliswaar op te passen en vaak binnen Griekenland te verhuizen. Dat jullie een oplettende houding zouden aangenomen hebben, valt echter slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met jullie verklaringen waaruit blijkt dat jullie in Griekenland gewoon werkten en naar school gingen, dat jullie soms door de politie werden tegengehouden en dat jullie Grieks spreken. N. (...) voegde hieraan toe dat hij de Griekse gewoontes goed kende en dat hij Griekse vrienden en een Griekse vriendin had (CGVS N. (...), p. 2-4; p. 6-7; CGVS E. (...), p. 5). Hieruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat jullie in Griekenland een voorzichtig en teruggetrokken bestaan leidden.”* Deze verduidelijking leidt er dan ook niet toe dat er afbreuk kan worden gedaan aan het motief in kwestie.

2.2.7.1. Betreft de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voor haar en haar familie in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn, laat verzoekende partij weten zich niet akkoord te kunnen verklaren met de stelling van verwerende partij dat de Albanese overheid meer en meer bescherming biedt tegen dit soort praktijken. Verzoekende partij meent het tegendeel te kunnen aantonen. Zij verwijst desbetreffend naar en citeert uit enkele internetartikels van *“Radio Nederland Wereldomroep”*, *“Tiens Tiens”* en *“De Brug”* (bijlagen 4, 5 en 6 bij het verzoekschrift).

Verder wijst verzoekende partij erop dat *“het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidelijk stelt dat bij twijfel omtrent het volgens het Commissariaat veilige karakter van de thuisprovincie, het aan de staat is om deze twijfel weg te nemen”* en dat, aangezien de door verwerende partij geschetste veiligheidssituatie wordt tegengesproken door verscheidene rapporten, verwerende partij *in casu* minstens deze twijfel had moeten wegnemen, hetgeen zij heeft nagelaten.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat verwerende partij in haar beslissing in de eerste plaats uitgebreid heeft gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bloedwraakzaak. Verzoekende partij slaagt er middels de in haar verzoekschrift bijgebrachte argumenten niet in om deze motieven in een ander daglicht te stellen, zo blijkt uit het bovenstaande. Pas in tweede instantie oordeelt verwerende partij dat, indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bloedvete, *quod non*, zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voor haar en voor haar gezin in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn. Zo hebben verzoekende partij en haar familie geen enkele – geloofwaardige – verzoeningspoging ondernomen en hebben zij geen enkele – geloofwaardige – poging ondernomen om bescherming te verkrijgen in Albanië. De Raad wijst er echter op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in

datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Uit de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt (administratief dossier H. F. en H. P., stuk 15, deel 1), blijkt dat er in Albanië wel degelijk redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De door verzoekende partij bijgebrachte artikelen weerleggen deze informatie niet. De Raad wenst hierbij nog op te merken dat absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat, wat *in casu* het geval is.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien aan haar voorgehouden problematiek geen geloof kan worden gehecht en, indien al geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen met betrekking tot de bloedwraakzaak, *quod non*, verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT